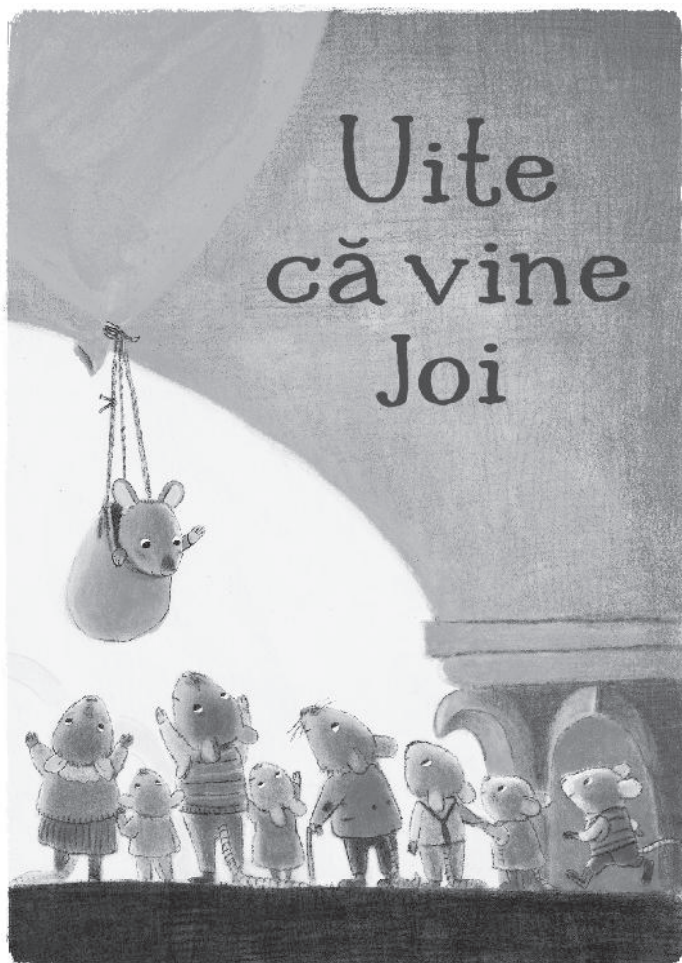

LITERAȚI

Uite
că vine
Joi

MICHAEL BOND

Traducere din limba engleză de Marc Stănescu

Un șoarece care are mult de mers se hotărăște să rămână

Domnul Peck s-a aplecat pe fereastră de pe bufetul din mansarda cu orgă a bisericii St. Mary's in the Valley și a privit în sus la micul obiect rotund care se mișca de colo-colo pe cer, deasupra capului său.

— Nu-mi dau seama ce este, mamă, a exclamat el, străduindu-se să vadă mai bine. Jur că nu-l văd. Tot vine și pleacă.

— O să cazi dacă te mai apleci mult pe fereastră, l-a avertizat soția lui cu severitate. Și atunci or să rămână în parohie nouăsprezece șoareci fără tată!

Doamna Peck s-a uitat neliniștită spre cei nouăsprezece membri ai familiei în cauză, străduindu-se să vadă ciudatul dispozitiv care apărea și dispărea, apoi

dispărea din nou în spatele copacilor ce străjuiau curtea bisericii, mai departe, în jos.

— Aș vrea să se hotărască într-un fel sau altul, a spus ea. În curând va avea loc un accident neplăcut. Domnul Peck a preferat să ignore observația aceasta.

— Tu ce crezi, Ponty? a întrebat el, adresându-se unei siluete masive care plutea prin spatele mesei de cină. Ai vederea bună.

Unchiul Ponty a aruncat o privire vinovată din farfuria cu brânză.

— Mie mi se pare că-i roșu, a spus el, scuturând în grabă câteva firimituri de pe vestonul său galben. Poate că s-a întâmplat ceva cu soarele, a adăugat el cu speranță. Un fel de fenomen.

— Ar fi chiar fenomenal dac-ar sta treburile așa!

Vocea unchiului Washington a intervenit cu dispreț din partea din față a grupului. Lucrul ăsta vine dinspre vest. Soarele răsare de la est și apune la vest. Nu poți schimba natura. În plus, nu este destul de strălucitor.

— Are dreptate, să știi, a spus domnul Peck hotărât. Oricum, soarele nu se mișcă precum chestia aia. Nu a stat nemișcat nici măcar o secundă de când l-am văzut prima dată.

— Dacă mă întrebați pe mine, a intervenit doamna Peck, înainte ca vreo ceartă să aibă timp să se dezvolte, mai bine l-am trezi pe bunicul. El o să știe ce este.

— Să-l trezim pe bunicul!

Domnul Peck a aruncat o privire spre o grămadă de pături dintr-un colț îndepărtat al camerei și a dat din cap cu îndoială.

— N-o să-i placă. Îi face rău la digestie.

— Chestia aia de acolo îmi tulbură mie digestia, a spus iute soția lui. Va trebui să-nghită gălușca măcar o dată.

— Ei bine, să nu spui că nu te-am avertizat, a răspuns domnul Peck cu tristețe. Numai ce-a ațipit.

— Ce? Cum? Cine-a ațipit?

Cuvintele abia ieșiseră din gura domnului Peck că păturile s-au și ridicat brusc în aer și bunicul Aristide a ieșit în scaunul său cu roțile de sub pături, privind dușmănos spre ceilalți indivizi din încăpere.

— Ce se întâmplă? a răcnit el, lovind podeaua cu bastonul. Unde mi-e trompeta de ureche? Nimeni nu-mi spune niciodată nimic. Nimănui nu-i pasă dacă știu ce se întâmplă sau nu. Doar pentru că țin ochii închiși și capul sub pături, nu înseamnă că dorm.

— E un lucru roșu ciudat pe cer, bunicule, a strigat doamna Peck ca să-l calmeze când liniștea a fost în sfârșit restabilită. Și vine înapoi.

— Ce? Cum? Vorbește mai tare! a replicat bunicul Aristide nerăbdător.

Unchiul Ponty a tras o cutie la capătul mai larg al scoicii care slujea drept trâmbiță de urechi bunicului Aristide.

— Ești aici? a strigat el în timp ce se cocoța pe cutie.

Bunicul Aristide se frecă la ureche privind în sus către el.

— Dacă sunt aici? Bineînțeles că sunt. Nu e nevoie să strigi. Nu sunt surd.

— Nu te pot vedea de aici, a spus unchiul Ponty pe un ton certăreț. Din punctul meu de vedere, poate că ai ieșit pe-afară.

— Am ieșit pe-afară, a mormăit bunicul Aristide. Eu nu ies niciodată. Nu am mai ieșit de ani de zile.

Unchiul Ponty trase adânc aer în piept.

— Este un obiect, o chestie rotundă destul de neobișnuită pe cer, bunicule, a spus el, alegându-și cuvintele cu grijă. Ne întrebam dacă ai tu vreo idee.

— Ce e aia? Ceva neobișnuit pe cer?

Bunicul Aristide privea în sus la fereastră.

— Nu văd nimic din cauza acelu mare balon roșu care-mi stă-n cale, a exclamat el. Dacă cineva ar vrea să-l miște, v-aș putea spune ce este.

Cuvintele bunicului Aristide au avut un efect mult mai puternic decât intenționase chiar și el, pentru că tot publicul s-a întors și a privit cu gura căscată la priveliștea din fața ochilor.

— Un balon! a șuierat domnul Peck. Vezi, mamă? Un balon mare și roșu, al naibii să fie!

— Trebuie c-a plutit mai aproape în timp ce vorbeam, a spus doamna Peck, care părea impresionată, deși n-ar fi vrut. Nu am mai văzut niciodată unul atât de mare, a exclamat domnul Peck.

Bunicul Aristide a pufnit în timp ce se întindea după o pătură.

— Vrei să spui că mi s-a întrerupt siesta din cauza unui simplu balon? a mormăit el.

— Dacă mă întrebi pe mine, ăla nu e un balon oarecare, bunicule, a spus domnul Peck. Cred că e ceva special. Ia uitați - are o etichetă într-o parte.

— Și o desagă, a adăugat unchiul Washington.

— Mie mi se pare ceva important, a fost de acord unchiul Ponty. Mă întreb ce-o fi în ea?

Cât timp ceilalți sporovăiau, domnul Peck s-a cocoțat pe pervazul ferestrei.

— Aruncă-ne umbrela ta, Washington, a strigat el. O să văd dacă-l pot prinde.

— Ai grijă! l-a avertizat doamna Peck. Dacă se lovește de iedără s-ar putea să pocnească.

Punându-și labele la urechi, restul familiei a privit cu admirație tăcută cum domnul Peck încerca să prindă cu coada umbrelei duza balonului, dar o clipă mai târziu s-a auzit un oftat de dezamăgire când s-a îndepărtat chinuitor de încet în afara razei sale, iar apoi, purtat de un curent de aer, a început să se învârtă în cercuri din ce în ce mai mici în timp ce prindea încet viteză în coborâre.

— Pfuii! Ai comis-o! a răcnit unchiul Ponty. Măreța ta umbrelă trebuie să-l fi înțepat, Washin'ton.

— Cum adică umbrela *mea* l-a înțepat? a strigat unchiul Washington. Nu eu l-am înțepat.

— Să nu ne certăm, a spus doamna Peck, vrând să liniștească apele. Hai să facem ceva.

— Așa-i, mamă! a zis domnul Peck, a sărit jos de pe fereastră și și-a lins lăbuțele cu poftă. Să fie ceva acțiune. Aliniați-vă cu toții. Bunicule - pregătește-te să apeși alarma.

— Voi citi eu codul, a zis unchiul Washington cu importanță, în timp ce bunicul Aristide, a cărui cochilie servea și drept trompetă pentru situații de urgență, se pregătea să sufle.

— Chiar este nevoie de toate astea? a întrebat doamna Peck.

Unchiul Washington părea foarte supărat.

— Nu știm ce se găsește în desaga aia de jos, a spus el pe ton neutru. Ar putea fi orice. Unii dintre noi s-ar putea nici să nu se mai întoarcă.

— Un Bufetar, a intonat el, ridicând laba pentru a face liniște, în timp ce un fior de teamă a străbătut salonul familiei Peck, nici nu tresare vreodată în fața pericolului.

— Un Bufetar, au cântat nouăsprezece voci chițăite, nici nu tresare vreodată în fața pericolului.

— Poate doar dacă se apropie prea mult, a murmurat unchiul Ponty, gustând din niște brânză gorgonzola cu aerul cuiva pentru fiecare îmbucătură ar putea fi ultima.

— Poate doar dacă se apropie prea mult, au repetat unul sau doi dintre membrii mai puțin iuți la minte ai familiei.

